

LBRIS

We know
books

Seria
TURNUL ÎNTUNECAT

Pistolarul
Alegerea celor trei
Ținuturile pustii
Vrăjitorul și globul de cristal
Vântul prin gaura cheii
Lupii din Calla
Cântecul lui Susannah
Turnul Întunecat

STEPHEN KING

TURNUL ÎNTUNECAT

EDIȚIA A III-A

Traducere din limba engleză de

RUXANDRA TOMA

ARMADA

CUPRINS

PARTEA ÎNȚĂI
MICUȚUL REGE SÂNGERIU
DAN-TETE

I. Callahan și vampirii	13
II. Pe val	27
III. Eddie dă un telefon	39
IV. Dan-tete	63
V. În junglă, în măriștea junglă	89
VI. Pe Aleea Carapacea Țestoasei.....	122
VII. Reîntâlnirea.....	143

PARTEA A DOUA
PARADISUL ALBASTRU
DEVAR-TOI

I. Devar-tete.....	151
II. Cel care stă la pândă.....	165
III. Sârma strălucitoare.....	181
IV. Ușa spre Bubuit de Tunet.....	199
V. Steek-Tete.....	209
VI. Stăpânul Paradisului Albastru.....	233
VII. Ka-shume	260
VIII. Însemnări din Casa de Turtă Dulce.....	277
IX. Urme pe Calea Grinzii	323
X. Ultima discuție (visul lui Sheemie)	334
XI. Atacul asupra fortăreței Algul Siento	357
XII. Ka-tet-ul se destramă.....	401

PARTEA A TREIA
ÎN ABURUL ACESTA VERDE-AURIU
VES'-KA GAN

I. Doamna Tassenbaum merge cu mașina.....	437
II. Ves'-Ka Gan	468
III. Din nou în New York (Roland se legitimează)	502
IV. Fedic (două perspective)	549

PARTEA A PATRA
TĂRĂMURILE ALBE DIN EMPATICA
DANDELO

I. Creatura de sub castel.....	567
II. Pe Calea Blestemată	594
III. Castelul Regelui Purpuriu	613
IV. Pieile.....	646
V. Joe Collins de pe Odd's Lane.....	664
VI. Patrick Danville.....	702

PARTEA A CINCI
CÂMPUL STACOJIU
CAN'-KA NO REY

I. Rana și ușa (Adio, draga mea).....	733
II. Mordred.....	770
III. Regele Purpuriu și Turnul Întunecat	794

EPILOG

Susannah în New York.....	821
---------------------------	-----

CODA

Descoperirea	831
--------------------	-----

ANEXĂ

<i>Infantele Roland la Turnu-ntunecat sosit-a</i> de ROBERT BROWNING.....	847
<i>Nota autorului</i>	859

LBRIS

We know
books

19

99

REPRODUCERE

REVELAȚIE

REDEMPTIUNE

REÎNCEPERE

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

MICUȚUL REGE SÂNGERIU

DAN-TETE¹

---

¹ *Dan-tete* (în Limba Nobilă) – „micul mântuitor”, „puiul de zeu” (n. tr.).

CALLAHAN ȘI VAMPIRII

1

O dată ca niciodată, părintele Don Callahan fusese preotul catolic al unui orașel numit Salem's Lot, orașel care acum nu se mai găsea pe nicio hartă. Dar nu-i mai păsa. Asemenea concepte cum ar fi realitatea încetaseră să mai aibă vreo semnificație pentru el.

Acest fost preot ținea acum în mână un obiect păgân: o țestoasă din fildeș. Cu toate că avea o fisură aproape invizibilă pe nas și o zgârietură minusculă, în formă de semn de întrebare, pe carapace, figurina era incredibil de frumoasă.

Frumoasă și puternică. Îi simțea puterea vibrându-i în mână ca un curent electric.

— Ce minunată este! îi șopti el băiatului de alături. Este Țestoasa Maturin? Ea este, nu-i așa?

Băiatul de lângă Părinte era Jake Chambers, care făcuse un ocol foarte mare ca să ajungă iarăși în apropiere de locul din Manhattan unde începuse aventura vieții lui.

— Nu știi, spuse el. Probabil. Ea îi zice *sköldpadda* și s-ar putea să ne fie de mare ajutor, dar nu-i poate ucide pe casapii care ne așteaptă înăuntru.

Făcu un semn cu capul spre Restaurantul Dixie Pig, neștiind nici el dacă la Susannah ori la Mia se referise atunci când folosise pronumele feminin *ea*. Odată ar fi spus că nici nu contează din moment ce

aceste femei erau atât de strâns legate între ele. Însă acum i se părea că are importanță, ori va avea în curând.

— Vrei? îl întrebă Jake pe Părinte. Adică: *Vrei să le ții piept? Vrei să lupți? Vrei să-i ucizi?*

— O, da, răspunse Callahan cu un calm infinit.

Puse în buzunarul cămășii țestoasa din fildeș, cu ochii ei bătrâni și înțelepți și carapacea zgâriată, alături de gloanțele de rezervă, apoi se bătu ușor pe piept, ca pentru a se asigura că măiastra figurină e în siguranță.

— Am să trag până rămân fără gloanțe sau până mor. Și dacă rămân fără gloanțe înaintea să mor, atunci am să le dau în cap cu... cu patul pistolului.

Ezitatea a fost atât de scurtă, încât Jake nici măcar nu o sesiză. Dar în pauza aceea de o fracțiune de secundă, Albul îi vorbi Părintelui Callahan. Cunoștea de demult, încă din copilărie, forța aceasta elementară, cu toate că au fost câțiva ani pe drumul vieții lui când îi slăbise, iar apoi își pierduse complet credința în ea. Zilele acelea erau acum apuse, Albul era din nou al lui și el îi mulțumea Domnului.

Jake dădea din cap, spunând ceva ce Callahan nu auzea. Și nu auzea pentru că nu conta ce spunea Jake. *Conta* numai ce spunea cealaltă voce – voce a ceva

(*Gan*)

poate prea nemărginit pentru a fi numit Dumnezeu.

Băiatul trebuie să meargă mai departe, îi spunea vocea aceasta. Indiferent ce se va întâmpla aici, oricum va fi să fie, băiatul trebuie să meargă mai departe. Rolul tău se apropie de sfârșit. Al lui încă nu.

Trecură pe lângă anunțul de pe trepidul metalic (**ÎNCHIS PENTRU EVENIMENT PRIVAT**) cu Ete, remarcabilul prieten al lui Jake, între ei. Micuțul ținea semeț capul în sus, iar pe botic îi înghețase un rânjet foarte colțos. Când ajunseră pe ultima treaptă, Jake băgă mâna în traista din papură împletită, adusă din Calla Bryn Sturgis de Susannah-Mio, și luă de acolo două farfurii – două 'Rize. Le ciocni una de alta, mulțumit de sunetul sinistru pe care îl scoaseră. Apoi îl îndemnă pe Callahan:

— Acum și tu.

Callahan ridică Rugerul, adus de Jake din Calla New York, iar acum înapoiat la locul de baștină; viața este o roată și noi toți îi mulțumim foarte frumos. O clipă, Părintele ținu țeava pistolului lângă obrazul drept,

aidoma unui duelist. Apoi își atinse buzunarul de la piept, umflat de greutatea gloanțelor și a țestoasei. *Sköldpadda*.

Jake făcu un semn de aprobare din cap.

— Odată intrați, stăm împreună. Mereu împreună, cu Ete între noi. La trei. Și, odată porniți, nu ne oprim decât morți.

— Nu ne oprim.

— Așa. Gata?

— Da. Dumnezeu te iubește, băiete.

— Și pe tine, Părinte. Unu... doi... *trei*.

Jake deschise ușa și pătrunseră toți trei în penumbra și mirosul dulce-picant al fripturii de porc dinăuntru.

2

Jake porni spre ceea ce el considera a fi moarte sigură, cu gândul la două lucruri pe care i le spusese Roland Deschain, adevăratul lui tată. *Bătăliile care durează cinci minute țișes legende ce trăiesc o mie de ani. Și Nu trebuie să mori fericit atunci când îți va suna ceasul, dar trebuie să mori împăcat că ți-ai trăit traiul de la început și până la sfârșit, slujindu-l mereu pe ka.*

Iar Jake Chambers cercetă Dixie Pig cu mintea împăcată.

3

Și limpede. Simțurile îi erau într-atât de ascuțite că simțea nu doar mirosul cărnii prăjite, ci și al rozmarinului cu care fusese condimentată; auzea nu doar ritmul calm al respirației sale, ci și murmurul dulce al sângelui care i se suia la creier pe o parte a gâtului și cobora spre inimă pe latura cealaltă.

Își aminti și că Roland obișnuia să spună că și cea mai scurtă bătălie, măsurată de la primul glonț tras până la ultimul trup doborât, durează infinit mai mult pentru cei care iau parte la ea. Și timpul deveni elastic, întinzându-se până la dispariție. Jake dăduse din cap ca și cum ar fi înțeles.

Însă de-abia acum înțelese cu adevărat.

Primul lui gând fu acela că dușmanii erau mulți – mult, mult prea mulți. Estimă că erau cam o sută, majoritatea fiind din categoria celor pe care Părintele Callahan îi numea „căutători”. (Erau și „căutătoare”, dar Jake era convins că principiul era același.) Răspândiți printre acești *folken* căutători – dar mult mai slabi decât ei, unii chiar ascuțiți ca niște florete de scrimă, cu tenul de culoarea cenușii și trupurile învăluite în aure de un albastru estompat – probabil că erau acei vampiri despre care auzise.

Ete stătea lipit de piciorul lui Jake, cu o expresie sumbră pe mutrița istească, scâncind încetișor.

Mirosul acela de prăjeală care se revărsa în valuri peste ei nu era miros de carne de porc.

4

Trei metri între noi, atât, Părinte – așa îi zisese Jake afară, pe trotuar; iar acum, pe când se apropiau de estrada șefului de sală, Callahan se deplasă spre dreapta lui Jake, lăsând distanța aceasta între ei.

Jake îi mai spusese să strige cât de tare e în stare și cât de mult e în stare, iar Callahan tocmai căscase gura ca să dea drumul la strigătele acelea, când Albul îi vorbi din nou. Un singur cuvânt, dar mai mult decât suficient.

Sköldpadda.

Callahan tot mai ținea țeava Rugerului aproape de obrazul drept. Acum vârî mâna stângă în buzunarul cămășii. Maniera în care percepea scena desfășurată înaintea ochilor săi nu era peste măsură de ageră, ca a tânărului său tovarăș, dar tot observă o mulțime de detalii: lumina portocaliu-purpurie aruncată de torțele electrice din pereți; lumânările de pe mese, închise în boluri din sticlă de un portocaliu mai strident, ca de Halloween; șervetele scânteietoare. Pe draperia din stânga sălii de mese erau pictați domnițe și cavaleri așezați la o masă lungă. Callahan avu sentimentul cert – fără să știe ce anume i-l provocase, căci numeroasele semne erau, totuși, mult prea subtile – că oamenii de acolo abia ce se reșezaseră la mese, în urma unor momente de dezordine cauzate

de un incendiu minor la bucătărie, de pildă, ori de un accident de mașină pe stradă.

Sau de o doamnă care naște, își spuse Callahan strângând Țestoasa în pumn. *Un respiro este oricând bine-venit între aperitive și antreuri.*

— Iacătă-i și pe ka-mai-ii¹ de Gilead! zberia o voce agitată, exaltată.

Însă nu o voce omenească – de asta Callahan era aproape sigur. Prea *bâzâitoare* ca să fie voce de om. Și văzu în capătul îndepărtat al sălii ceva ce semăna cu un soi de hibrid hidos, om-pasăre. Purta jeansi skinny și o cămașă simplă, de culoare albă. Însă pe capul care ieșea prin gulerul acelei cămăși erau zugrăvite pene lucioase de un galben murdar, iar ochii păreau doi stropi de smoală lichidă.

— *Puneți mâna pe ei!* urlă creatura aceea scârboasă și ridicolă.

Dădu la o parte un șervet, descoperind un fel de pistol. Lui Callahan i se păru că seamănă cu armele din *Star Trek*. Cum le zice? Fazere? Tasere?

Nu conta. Arma lui era cu mult mai bună și voia ca toți să o vadă. Azvârli cât colo tacămurile și lumânarea de pe cea mai apropiată masă, apoi smuci pânza de pe ea cu o mișcare hotărâtă, de prestidigitator. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se împiedice în vreo cută a țesăturii la momentul decisiv. Apoi, cu o agilitate pe care nici el nu și-ar fi bănuțit-o, se urcă pe un scaun și apoi pe masă. Odată ajuns acolo, ridică *sköldpadda*, ținând-o de burta netedă, pentru ca toți să o poată vedea cât mai bine.

Acu' ar fi momentul să le și cânt ceva, își zise el. *Poate Moonlight Becomes You² sau I Left My Heart in San Francisco.³*

Erau în Dixie Pig de exact treizeci și patru de secunde.

5

Profesorii de liceu care au avut ocazia să se afle în fața unui grup mare de elevi, în clasă sau în sala de festivități, vă vor spune că adolescenții – oricât de bine spălați și îngrijiți – tot emană un miros urât din cauza hormonilor produși cu atâta sârguință de trupurile lor tinere.

¹ *Ka-mai* (în Limba Nobilă) – „prostul lui Ka”, „prostul destinului” (n. tr.).

² *Moonlight Becomes You* – cântec din repertoriul lui Bing Crosby (n. tr.).

³ *I Left My Heart in San Francisco* – cântec din repertoriul lui Tony Bennett (n. tr.).

IRDIS

We know
We know

Orice grup de oameni aflați într-o situație tensionată eliberează aceeași duhoare, iar Jake, cu simțurile reglate la treapta cea mai înaltă, o detectă și aici. Când trecuseră pe lângă estrada șefului de sală (sau Laboratorul Șantajului, cum îi plăcea tatălui său să-i spună), mirosul clienților din Dixie Pig fusese slab, miros al adrenalinei din trupurile unor oameni care își recapătă stăpânirea de sine după un oarecare târâboi. Dar atunci când creatura-păsărească din capătul sălii strigase, Jake a simțit un miros mult mai puternic. Un iz metalic, suficient ca să-i clocotească sângele în vene. Da, îl văzuse pe Tweety cum dă la o parte șervetul de pe masă; da, văzuse arma de sub el; da, pricepuse de îndată că Părintele, urcat pe masă, era o țintă extrem de facilă. Dar toate acestea cădeau în plan secund în fața armei de ucidere în masă pe care o reprezenta gura Păsăricii Tweety. Jack tocmai se pregătea să arunce una din cele nouăsprezece farfurii și să rezeze căpățâna în care se afla gura aia, când Callahan ridică țestoasa.

N-o să aibă niciun efect, n-are cum, nu aici, gândi Jake, dar chiar înainte de a-și isprăvi gândul, își dădu seama că avea efect. Înțelese asta după mirosul pe care-l emanau creaturile. Din el dispăruse complet agresivitatea. Iar cei câțiva care începuseră să se ridice – găurile însângerate din frunțile căutătorilor lăbărțându-se și mai mult; aurele albastre din jurul vampirilor întinzându-se și intensificându-și nuanța – căzură greu înapoi pe scaune, ca și cum nu și-ar mai fi putut controla mușchii.

— *Puneți mâna pe ei! Despre ei ne-a zis Sayre că...*

Și Tweety se întrerupse. Atinse cu mâna stângă – dacă e posibil să numești „mână” niște gheare atât de urâte – patul pistolului său de ultimă generație, apoi căzu pe lângă trup. Ochii își pierdură luciul.

— Despre ei ne-a zis Sayre... SSS-Sayre...

O altă pauză. Și apoi creatura-păsărească murmură:

— O, sai, ce este minunăția pe care o ții în mână?

— Știi foarte bine ce este, îi răspunse calm Callahan.

Neobservat de nimeni, Jake înainta spre centrul sălii, iar Părintele, amintindu-și ce-i spusese tânărul pistolar – *Ai grijă să fii mereu în rând cu mine* –, coborî de pe masă, cu țestoasa în mâna ridicată deasupra capetelor tuturor. Tăcerea era atât de absolută încât parcă devenise vâscoasă – cel puțin lui așa i se părea, dar...

Dar acolo mai exista și o altă încăpere. De unde se auzeau hohote stridente de râs și zbierete îngălate de bețivi – o altă petrecere desfășurată

undeva foarte aproape. În stânga sălii principale. În spatele draperiei cu cavaleri și domnițe la ospăț. *Se petrece ceva acolo,* își spuse Callahan. *Și precis nu e Turneul de Poker de la Elks.*

Îl auzi pe Ete cum respira precipitat și gros în spatele rânjetului său permanent – o mașinărie micuță și perfectă. Și mai auzi încă ceva. Un hârâit aspru pe fond de păcănituri dese. Amestecul ăsta de sunete îl înfioră pe Callahan, producându-i o scârbă cumplită. Era ceva ascuns sub mese.

Ete văzu primul sosirea găngăniilor și încremeni ca un câine pândind vânatul, cu o lăbuță ridicată și boticul împins înainte. Preț de o clipă, nu i se mai mișcă decât trufa neagră și catifelată – mai întâi descoperind cu un zvâcnet colții încleștați, apoi relaxându-se și acoperindu-le, apoi descoperindu-le iarăși.

În scenă își făcură intrarea gândacii. Oricare le-ar fi fost originea, Țestoasa Maturin din mâna Părintelui nu avea niciun efect asupra lor. Un individ obez, îmbrăcat într-un smoching cu revere din stofă ecosez, i se adresa cu o voce firavă, nedumerită, creaturii păsărești:

— Da' nu trebuiau să ajungă până aici, Meiman. Ni s-a spus că...

Ete se năpusti cu un mârâit furios printre colții încleștați. Categorie, un sunet atipic pentru micuț, amintindu-i lui Callahan de bulele cu dialog din benzile desenate: *Hrrrrr!*

— Nu, țipă alarmat Jake. Ete, nu-i voie!

La auzul acestui strigăt, zbieretele și râsetele de după draperie încetară brusc, de parcă acei *folken* de acolo își dăduseră dintr-odată seama că se petrecea ceva în salonul principal.

Ete nu luă în seamă țipătul lui Jake. Strivi la iuțeală trei gândaci, unul după altul, perforând tăcerea deplină cu zgomotul grețos al carapacelor zdrobite. Nu încercă să-i mănânce, ci le aruncă în aer cadavrele – fiecare de mărimea unui șoarece – cu o mișcare rapidă a gâtului lung, dându-le drumul din colții zămbăreți.

Celelalte gănganii se retraseră la iuțeală înapoi sub mese.

A fost făcut pentru așa ceva, înțelese Callahan. *Probabil că odată ca niciodată toți bumblerii au avut abilitățile astea. Așa cum unele rase de terrieri se pricep să...*

Un răcnet răgușit din spatele draperiei îi întrerupse gândurile:

— *Humes!*

Apoi un altul:

— *Ka-humes!*

La care Callahan simți impulsul absurd de a le răspunde *Gesundheit!*¹

Oricum, înainte de a apuca să spună sau să facă ceva, vocea lui Roland îi umplu gândurile.

6

— Du-te, Jake.

Băiatul se întoarse uluit spre Părintele Callahan. Până atunci stătuse cu mâinile încrucișate, pregătit să arunce cu 'Rizele în primul căutător sau căutătoare care ar fi îndrăznit să se miște. Ete se întorsese lângă el, dar își rotea ochii strălucitori în jur după alte prăzi.

— Împreună ne ducem, zise Jake. Sunt debusolați, Părinte, uită-te la ei! Și suntem atât de aproape! Pe aici au dus-o... prin sala asta... și după aia prin bucătărie...

Dar Callahan nu-i dădu atenție. Cu țestoasa ridicată deasupra capului (așa cum ai ține o lanternă într-o peșteră adâncă), se întorsese cu fața la draperie. Tăcerea așternută acum în spatele ei era cu mult mai îngrozitoare decât răcnetele și gălgâielile surescitate de mai devreme. Tăcerea asta era ca o suliță ascuțită. Și se oprise și băiatul lângă el.

— Du-te cât încă mai poți, repetă Callahan, făcând eforturi considerabile să-și păstreze calmul. Prinde-o din urmă *dacă* se poate. Țasta e ordinul dinh-ului tău. Și este și dorința Albului.

— Da' nu pot să te...

— *Du-te, Jake!*

Toți căutătorii și căutătoarele din Dixie Pig, fie că erau în mrejele micuței *sköldpadda* sau nu, se foiră neliniștiți la auzul acestui strigăt. Și pe bună dreptate, pentru că vocea ieșită din gura lui Callahan nu era vocea lui.

— *Nu ai decât șansa asta și trebuie să profiți de ea! Găsește-o! Sunt dinh-ul tău și îți ordon!*

¹ *Gesundheit* (lb. germ.) – Noroc! (după un strănut) (n. tr.).

Jake făcu ochii mari auzind glasul lui Roland ieșind din gâttelejul lui Callahan. Privi în jur, uluit și cu gura căscată.

În clipa de dinainte ca draperia din stânga să fie dată cu violență la o parte, Callahan îi înțelese umorul negru, descoperi ceea ce scăpa privirii neatente: friptura care constituia felul principal al ospățului din pictură avea formă omenească; cavalerii și domnițele lor se înfruptau din carne de om și beau sânge de om. Pe draperie era zugrăvit un praznic al canibalilor.

Și atunci Preavechii, ce se desfătaseră până atunci la propriul lor banchet, traseră draperia aceea respingătoare și țâșniră în salonul principal, zbierând ascuțit printre colții mari, ce le țineau gurile slute pe veci deschise. Ochii le erau negri ca nebunia. Pielea de pe obraji și frunți – ba chiar și cea de pe mâini – le era acoperită cu tumori pline de creștături hidoase. La fel ca vampirii din sala de mese, și aceștia erau înconjurați de aure, însă ale lor erau colorate într-un violet veninos atât de închis încât părea aproape negru. Din colțurile ochilor și gurilor li se prelingea un soi de puroi amestecat cu sânge, ca dintr-o rană supurândă. Bolboroseau toți de-a valma, iar unii chiar râdeau: dar parcă nu cu sunete create de coardele lor vocale, ci smulgându-le din aer ca pe niște vietăți.

Callahan îi cunoștea. Firește. Cum să nu-i cunoască? Oare nu unul dintre ei îl trimisese aici? Aceștia erau vampirii cei *adevărați*, vampirii de Tipul Unu, ținuți la păstrare și asmuțiți acum asupra intrușilor.

Țestoasa din mâna lui nu-i încetinea câtuși de puțin.

Callahan observă privirea încremenită a lui Jake, chipul lui palid, ochii îngroziți și ieșiți din orbite; toată îndârjirea dată uitării la vederea acestor monștri.

Fără să știe dinainte ce avea să-i iasă pe gură, Callahan urlă:

— *O să-l omoare pe Ete primul! O să-l omoare sub ochii tăi și o să-i bea sângele!*

Ete lătră scurt când își auzi numele, iar ochii lui Jake părură a se limpezi la auzul glasului bunului său prieten, însă Callahan știa că nu e vreme să-l aștepte să se dezmeticească de unul singur.

Țestoasa nu-i oprește, dar măcar îi ține pe ceilalți la distanță. Gloanțele nu-i opresc, dar...

Cu o puternică senzație de *déjà-vu* – și, în fond, de ce nu? doar mai trecuse prin asta cu un catralion de ani în urmă, acasă la un băiat pe nume

Mark Petrie — Callahan scoase crucea pe care o purta la gât, pe un lăntșor. Se lovi ușor de patul Rugerului și rămase agățată acolo. Și, la fel ca în urmă cu un catralion de ani, crucea strălucea acum cu o lumină orbitoare, alb-albăstruie. Tocmai în momentul acela, cele două creaturi preavechi din fruntea haitei se întinseseră să-l înșface și să-l târască în mijlocul lor. Acum se retraseră cu iuțeală, chirăind de durere. Callahan văzu cum pielea începe să le sfârâie și să se topească. Iar priveliștea asta îi umplu sufletul de o bucurie sălbatică.

— Înapoi! le strigă el. Vă poruncește puterea Domnului! Vă poruncește puterea lui Iisus Hristos! Vă poruncește ka-ul din Lumea de Mijloc! Vă poruncește puterea Albului!

Dar — incredibil! — unul din cei doi se năpusti la Callahan. Un schelet strămb, într-un smoching foarte vechi și mucegăit. La gât avea însemnul unui ordin străvechi... Crucea Malteză să fi fost? Și vru să lovească cu unghiile lungi și încovoiate crucifixul din mâna lui Callahan. Părintele se feri în ultima clipă și ghearele vampirului trecură la doar doi centimetri de el. Fără să se gândească, Callahan se repezi și împlântă capătul crucifixului în fruntea pergamentoasă a creaturii. Și crucea din aur se înfipse în vampir așa cum se înfige în unt un cuțit înroșit la flacăra. Hidoșenia îmbrăcată în smochingul mâncat de putregai scoase un zbie-ret de durere și panică și se împletici îndărăt. Callahan își trase crucifixul înapoi. O fracțiune de secundă, chiar înainte ca monstrul să-și acopere fruntea cu labele, preotul observă gaura pe care o făcuse crucea lui. Apoi, printre ghearele preavechii creaturi începu să se scurgă o substanță vâscoasă, galbenă. Îl lăsară genunchii și se prăvăli pe jos, între două mese. Urlând de furie, camarazii lui se îndepărtară de el. Deja fața creaturii începuse să se scofâlcească spre interiorul capului, sub mâinile acelea diforme. Aura i se stinse cu făsăit de lumânare și din vampir nu mai rămase decât o mazăgă de culoare galbenă, curgând ca voma din mânecile costumului și cracii pantalonilor și strângându-se într-o baltă dezgustătoare pe podeaua restaurantului.

Callahan se îndreptă semeț spre ceilalți. Toată teama îi dispăruse ca prin farmec. Dispăruse și umbra întunecată a rușinii sub care trăise de când Barlow îi fărâmasă crucifixul.

În sfârșit liber! își spuse fericit. *În sfârșit liber, Doamne Atotputernic al meu, sunt, în sfârșit, liber!*

Și apoi: *Cred că aceasta este mântuirea. Și ce bine mă simt! Tare bine!*

— Zvârle-o la o parte! îi strigă unul din vampiri, cu mâinile ridicate ca să-și protejeze fața. Măscărici ticălos care crezi în Dumnezeu turmelor de oi, zvârle-o dacă ai sânge-n tine!

Măscărici ticălos care cred în Dumnezeu turmelor de oi, chiar așa cum spui. Și atunci, de ce te ferești?

Când se confruntase cu Barlow, nu îndrăznise să dea curs acestei provocări, iar lașitatea lui îi adusese distrugerea. În Dixie Pig, Callahan îndreptă crucea spre creatura care cutezase să vorbească.

— Nu îmi pun credința în joc la cererea unei creaturi ca tine, sai, spuse el clar și tare în sala tăcută.

Îi obligase pe Preavechi să se retragă până aproape de arcada de unde ieșiseră. Pe mâinile și obrajii celor din primul rând apăruseră buboale uriașe și negre, dizolvându-le ca un acid pielea pergamentoasă.

— Și în niciun caz n-am să-mi arunc un prieten atât de bun și vechi. Dar pot să îl *pun* deoparte, ce ziceți?

Și își băgă crucifixul în cămașă.

Câțiva dintre vampiri se năpustiră de îndată spre el, cu gurile slutițe de colți și de grimase care probabil că pentru ei erau echivalentele zâmbetelor de satisfacție. Iar Callahan își întinse mâinile spre ei. Degetele (și țeava Rugerului) străluciau ca înmuiate în foc albastru. Și ochii țestoasei luminau, iar carapacea îi scânteia puternic.

— Nu vă apropiați de mine! le strigă Callahan. Vă poruncește puterea lui Dumnezeu și puterea Albului!

7

Când înspăimântătorul șaman s-a întors cu fața la Preavechi, Meiman, cel din neamul taheenilor, al oamenilor cu cap de pasăre sau animal, a simțit cum începe să slăbească vraja teribilă, dar atât de minunată, pe care o exercita Țestoasa asupra lui. Și observă că băiatul dispăruse, iar descoperirea aceasta îl umplu de spaimă. Nu ieșise din Dixie Pig, ci mersese mai departe, deci dezastrul poate că fusese evitat. Însă, dacă băiatul găsea ușa care dădea în Fedic și o deschidea, atunci el, Meiman, va da de mare necaz. Ba mai mult decât atât. Pentru că Sayre

IRDIS | We know
 îi dădea socoteală lui Walter o' Dim, iar Walter nu răspundea decât în fața Regelui Purpuriu.

Om vedea cum va fi. Să le luăm pe rând. Mai întâi să-i facem de petrecanie șamanului. Să-i asmuțim pe Preavechi asupra lui. Apoi să ne ocupăm de băiat, să-l strigăm și să-i spunem că prietenul lui are nevoie de ajutor. Da, s-ar putea să meargă...

Meiman (Omul-Cănar pentru Mia, Tweety pentru Jake) se furișă și-l prinse cu o mână pe Andrew – grăsanul în smoching cu revere ecosez – și cu cealaltă pe panarama și mai grasă care era cu el. Le arătă prin semne spatele întors al lui Callahan.

Tirana scutură din cap cu vehemență. Meiman căscă pliscul și șuieră la ea. Creatura cu vag aspect de femeie se dădu speriată înapoi. Bucățile măștii în care mai devreme își înfipsese unghiile Detta Walker îi atârnavu în jurul fălcilor și gușii. Rana însângerată din centrul frunții se închidea și se deschidea aidoma branhiilor unui pește eșuat la mal.

Meiman se întoarse la Andrew, i-l arătă iar pe șaman și făcu un semn inconfundabil de-a latul gâtului său împănăt cu ghearele ce-i serveau drept degete. Andrew îi făcu semn că a priceput, apoi se smulse din mâinile grāsane ale nevestii care încerca să-l oprească. Masca de om reușea să-i exprime strădania individului îmbrăcat în smochingul fițos de a-și aduna curajul. Cu un strigăt găuit, el se năpusti asupra lui Callahan înșfăcându-l de beregată – dar nu cu mâinile, ci cu antebrațele lui dolofane. În același timp, balabusta lui se repezi și lovi țestoasa din fildeș din mâna Părintelui. *Sköldpadda* se rostogoli pe mocheta roșie până ajunse sub una dintre mese și acolo (la fel ca o anumită bărcuță din hârtie pe care, poate, v-o mai aduceți aminte¹) părăsi definitiv po-vestea noastră.

Preavechii tot se codeau să-l atace pe Callahan, se codeau și vampirii de Tip Trei care luaseră cina în salonul principal, dar căutătorii și cău-tătoarele îi sesizară slăbiciunea și porniră spre el – mai ezitanți la început, apoi cu încredere tot mai mare. Îl înconjurară și tăbărâră pe el. Toți, până la unul.

— În numele lui Dumnezeu, vă cer să-mi dați drumul! strigă Callahan.

¹ Din *IT*, Nemira, Nemira, 2018 (n. tr.).

Dar fără rezultat, firește. Căci spre deosebire de vampiri, creaturile cu găuri însângerate în frunți nu reacționau la numele Dumnezeului lui Callahan. Prin urmare, preotul nu putea decât să spere că Jake nu se va opri din drum și, cu atât mai puțin, nu se va întoarce. Nu putea decât să spere că el și cu Ete o vor găsi cât mai curând pe Susannah. Că o vor salva, dacă le va fi cu puțință. Iar dacă nu, atunci să moară împreună cu ea. Și să-i ucidă pruncul, dacă soarta le va oferi această șansă. Dumnezeu să-l ierte, greșise în privința asta. Ar fi trebuit să omoare fătul acela monstruos din pântecul ei încă din Calla, atunci când puteau s-o facă.

Ceva îl mușcă tare de gât. Vampirii îl vor ataca acum, fără să le mai pese de cruce. În momentul în care vor simți mirosul sângelui, se vor năpusti asupra lui ca niște rechini. *Ajută-mă, Doamne, dă-mi putere*, se rugă Callahan și simți cum puterea îi curge prin vene. Se smuci la stânga atunci când ghearele căutătorilor îi sfășiară cămașa. Reuși să-și elibereze mâna dreaptă, mâna cea cu Rugerul. Îl aținti asupra mutrei crispate, asudate, congestionate de ură a grasului care-și zicea Andrew și-i înfipse țeava (țeava aceluia pistol cumpărat pentru autoapărare în trecutul îndepărtat de tatăl lui Jake, mare mahăr de televiziune nițeluş cam paranoic) în rana rotundă din mijlocul frunții.

— *Nununununu! N-ai să cutezi!* zbiră Tirana, întinzându-se după armă.

Atunci i se crăpă pieptul rochiei. Iar Callahan văzu că sâni colosali ai creaturii erau acoperiți cu blană aspră și urâtă.

Părintele apăsă pe trăgaci. Rugerul scoase o detunătură asurzitoare. Capul lui Andrew explodă întocmai ca un dovleac copt, improșcând cu sânge toate celelalte lighioane îngrămădite în spatele lui. Salonul răsună de zbierete de stupefacție și oroare. Callahan avu timp să-și spună: *Nu așa trebuia să fie, nu? Și: Dar e suficient să-mi asigure intrarea în club? Am devenit pistolar?*

Poate că nu. Dar uite-l chiar în fața lui pe omul-pasăre, căscând și închizând pliscul, cu gâtul palpitându-i vizibil de emoție.

Callahan se propti într-un cot pe mocheta îmbibată cu sângele care i se revărsa din gâtul sfășiat, zâmbi satisfăcut și îndreptă spre el Rugerul lui Jake.

— *Nu!* chirăi Meiman, ridicându-și mâinile hidoase în dreptul feței, încercând, în mod absolut absurd, să se apere. *Nu, NU POȚI să...*

URDIS

We know

Ba, iete că pot! își zise Callahan cu satisfacție de copil și mai trase o dată. Meiman se împletici doi pași în spate; apoi un al treilea. Se izbi de o masă și se prăbuși peste ea. Deasupra lui pluteau leneș trei pene galbene.

Părintele auzi mai multe urlete sălbaticе – nu de furie și nici de spaimă, ci de foame. Aroma sângelui penetrase prin nările ramolite ale Preavechilor și nimic nu-i mai putea opri acum. Așa că, dacă nu voia să devină unul din ei...

Părintele Callahan, care odinioară fusese preotul catolic al orașului 'Salem's Lot, întoarse țeava Rugerului spre el. Nu pierdu vremea ca să încerce să deslușească eternitatea în întunericul din țeava armei, ci și-o propti bine sub bărbie.

— Heil, Roland! spuse el, știind

(*val pe val sunt ridicați*)

că a fost auzit:

— Heil, pistolarule!

Încordă degetul pe trăgaci când monștrii aceia vechi de când lumea se înghesuiră peste el. Se îneca în duhoarea respirației lor înghețate și fără viață, dar nu se simțea descurajat. Dimpotrivă: niciodată nu se simțise atât de puternic. Cea mai mare fericire din viață o trăise în anii când rătăcise prin lume; când nu mai era preot, ci doar Callahan Hoinarul. Iar acum simțea că foarte curând va fi liber să revină la viața aceea, să pribegească după placul inimii, căci își dusesese la bun sfârșit toate îndatoririle. Iar asta îl umplea de bucurie.

— Îți doresc să-ți găsești Turnul, Roland, și să te urci până în vârful lui!

Și colții vechilor lui dușmani, colții acestor preavechi frați și surori ai creaturii care își spunea Kurt Barlow, se înfipseră în el ca acele de viespi. Dar Callahan nu simți nimic. Surăse când apăsă trăgaciul, scăpând pe vecie de ura lor.

PE VAL

1

Când ieșeau de pe drumul de țară care-i dusesese la casa scriitorului, din orașul Bridgton, Eddie și Roland au dat peste o camionetă portocalie pe aripile căreia scria ÎNTREȚINERE CENTRALE ELECTRICE MAINE. Lângă ea, un individ cu o cască galbenă și o vestă tot portocalie, cu benzi reflectorizante, tăia cren-gile care prezentau un pericol pentru cablurile electrice întinse la joasă înălțime. Și, vă întreb, credeți că Eddie a simțit ceva atunci? Vreo forță năvalnică, prevestind valul ce se năpustea asupra lor pe Calea Grinzii? Mai târziu, Eddie își spuse că da, parcă simțise ceva, dar nu era sigur. Numai Dumnezeu știa cât de aiurea se simțea el deja. Și pe bună dreptate: câți oameni ajung față în față cu creatorii lor? Mă rog... Stephen King nu-l crease încă pe Eddie Dean, un tânăr pentru care Orașul Cooperatist¹ se afla în Brooklyn, nu în Bronx – nu, King nu îl crease încă până în anul 1977, însă Eddie era mai mult ca sigur că îl va crea la un moment dat. Altfel cum s-ar fi putut afla el aici?

Eddie opri în fața camionetei aparținând centralei electrice, coborî din mașină și îl întrebă pe bărbatul asudat cum poate să ajungă pe Aleea Carapacea Țestoasei din orașul Lovell. Amabil, individul îi dădu toate informațiile, apoi adăugă:

¹ Vezi *Cântecul lui Susannah*, Nemira, 2025 (n. tr.).

ERDIS

We know

— Dacă chiar vrei să ajungi azi în Lovell, o să trebuiască să mergi pe Route 93. „Drumul Mocirlos“, cum i se zice prin părțile astea.

Ridică apoi o mână și clătină din cap ca și cum ar fi vrut să-l împiedice pe Eddie să protesteze, cu toate că tânărul nu mai căscase gura să zică ceva din momentul întrebării inițiale.

— Știi că-i cu unșpe kilometri mai lung și că are al dracu' de multe gropi, da' nu-i chip să treci azi prin East Stoneham. Polițaii au închis orașul. Toți îs acolo: ăia de la circulație, tembelii de la poliția locală, ba au venit până și ăia de la secția de poliție a comitatului Oxford.

— Pe bune? se arată nedumerit Eddie, aceasta părându-i-se a fi cea mai prudentă reacție.

Tipul de la curent continuă, clătinând din cap cu un aer funest:

— Nimeni n-are habar ce-a fost acolo, da' s-a lăsat cu împușcături – cre'că mitraliere – și explozii.

Se lovi ușor peste stația de emisie-recepție – veche și acoperită acum cu rumeguș – pe care o avea prinsă la curea.

— Am auzit de fo' două ori și cuvântu' cu *t*. Și nu pot să zic că m-a mirat.

Eddie nu avea idee care anume ar fi putut fi cuvântul „cu *t*“, dar avea o idee extrem de concretă că Roland voia să pornească la drum cât mai repede. Îi putea simți în minte nerăbdarea; aproape că-l vedea cum își rotește degetele în gestul care însemna *Haide, haide odată*.

— Adică „terorism“, spuse tipul de la curent și începu să vorbească mai încet. Oamenii zic că un căcat așa mare nu se poate întâmpla în America, nene, da' uite că eu îți spun că se poate. Dacă nu chiar azi, atunci mai devreme ori mai târziu. O să apară niște demenți care o să arunce în aer Statuia Libertății sau Empire State Building, așa cred eu – extremiștii de dreapta, ori ăia de stânga, ori arăboii ăia fără Dumnezeu. Că s-a umplut lumea de nebuni.

Eddie, care apucase să cunoască zece ani în plus de istorie față de individul acesta, nu îl contrazise:

— Probabil că ai dreptate. Oricum, mulțam pentru sfaturi.

— N-am vrut să-ți pierzi timpul aiurea, răspunse omul, adăugând atunci când Eddie deschise portiera Fordului sedan al lui John Cullum: Te-ai bătut cu cineva, dom'ne? Că parcă nu ești în toate firile tale și mai ești și beteag de-un picior.

Da, Eddie se bătuse, sigur că da; avea o tăietură la braț și o gaură în gamba stângă. Niciuna dintre răni nu era gravă și aproape că uitase de ele în suita evenimentelor ce urmaseră. Acum, că i se adusesse aminte, începuseră să-l doară din nou. De ce mama dracului refuzase flaconul cu Percocet al lui Aaron Deepneau?

— Mda, mormăi el, de-aia mă duc la Lovell. M-a mușcat câinele unui ins de-acolo. Și am de gând să stau serios de vorbă cu el.

Proastă poveste, nașpa subiect. Dar, în fond, nu el era scriitorul. King era, King să aibă grijă s-o îndrepte. Oricum, apucă să se urce la volan înainte ca tipul de la curent să-i mai pună vreo întrebare. Demară și se îndepărtă în grabă de acolo.

— Ai aflat cum ajungem? îl întrebă Roland.

— Da.

— Bun. Toate relele se întâmplă acum în același timp, Eddie. Trebuie să ajungem la Susannah cât putem de repede. Și la Jake și la Părintele Callahan. Și copilul ăla, ce-o fi el, se naște chiar acum. Poate s-a născut deja.

Fă la dreapta când ajungi pe Kansas Road, îi spusese tipul de la curent (Kansas, ca în povestea cu Dorothy și Toto și mătușica Em; și toate relele se întâmplau în același timp), iar Eddie luă curba spre dreapta. Acum se îndreptau spre nord. În stânga lor, soarele coborâse în spatele copacilor, învăluind în umbre cele două benzi asfaltate ale drumului. Eddie avu senzația aproape palpabilă a timpului care i se scurge printre degete, la fel ca o țesătură incredibil de mătăsoasă. Apăsă pedala de accelerație și vechiul Ford al lui John Cullum, deși cu supapele cam astmatice, se învioră nițeluș. Ajunse la optzeci și opt de kilometri la oră și rămase acolo. Poate că ar fi putut să atingă o viteză mai mare, dar era riscant, deoarece Kansas Road era și sinuos, și prost întreținut.

Roland scosese din buzunarul cămășii o bucată de hârtie, o despăturise, iar acum o studia cu mare atenție (deși Eddie se cam îndoia că pistolarul era în stare să citească documentul cu pricina; cuvintele scrise ale acestei lumi vor fi mereu o enigmă de nepătruns pentru el). În partea de sus a hârtiei, deasupra caligrafiei tremurate, dar perfect lizibile a lui Aaron Deepneau (și a semnăturii trufașe a lui Calvin Tower), era desenat un castor nostim însoțit de cuvintele

N-AM RĂGAZ DE ATĂTEA TREBURI. Ce să vezi? Nici ei nu aveau răgaz; și ei aveau prea multe treburi.

Nu-mi plac întrebările tâmpite, nu vreau să joc jocuri absurde, își spuse Eddie, simțind că-i vine să zâmbească. Era aproape sigur că Roland rămăsese fidel acestui punct de vedere, în ciuda faptului că, atunci când merseseră cu Monoul Blaine, reușiseră să-și salveze viețile cu ajutorul câtorva întrebări tâmpite puse la momentul potrivit. Căscă gura să sublinieze faptul că ceea ce s-ar putea dovedi a fi cel mai important document din întreaga istorie a lumii – mai important decât Magna Carta, ori Declarația de Independență, ori Teoria Relativității a lui Albert Einstein – avea un motto de doi bani. Ei, Roland, ce părere ai de chestia asta? Însă, înainte să rostească primul cuvânt, îl lovi valul.

2

Îi alunecă piciorul de pe accelerație. Iar asta a fost un fapt pozitiv. Dacă ar fi rămas apăsat acolo, precis că amândoi s-ar fi rănit, ba poate chiar ar fi fost omorâți. Când a venit valul, controlul asupra Fordului lui John Cullum dispăru complet de pe lista cu priorități a lui Eddie Dean. Senzația era aceea din clipa când *montagne-russe*-ul în care te afli ajunge pe primul pisc al traseului, ezită, se leagănă... *plonjează*... și te prăvălești și tu, iar aerul fierbinte al verii te lovește în față ca un pumn de pugilist; și simți o presiune fenomenală în piept; și parcă stomacul îți plutește undeva în spate, desprins de trup.

Eddie observă că totul din mașina lui Cullum devine brusc imponderabil – scrumul de pipă, două pixuri și o agrafă de hârtie de pe bord, dinh-ul lui Eddie și – realizează el cu surprindere – ka-mai-ul dinh-ului lui, dragul și bunul Eddie Dean. Atunci, la ce să se mai mire că își pierduse stomacul! (Ce nu vedea, însă, era că și mașina – oprită la marginea drumului – plutea legănându-se lenes la vreo zece, doisprezece centimetri de sol, ca o bărcuță pe o mare invizibilă.)

Și atunci dispăru drumul mărginit de copaci. Și atunci dispăru orașul Bridgton. Și atunci dispăru lumea. Și se porniră *clopotele* portalului, dezgustătoare, scârboase, făcându-l să-și dorească să scrâșnească din dinți... numai că îi dispărușeră și dinții.

3

La fel ca Eddie, Roland a avut și el sentimentul limpede că a fost mai întâi *ridicat*, iar apoi *suspendat*, de parcă își pierduse legăturile cu forța de gravitație a Pământului. Auzi și el *clopotele* și se simți înălțat prin *zidul existenței*, dar înțelese că nu era vorba de un portal real – nu dintre acelea prin care mai trecuseră ei. Ce se întâmpla acum semăna foarte mult cu ceea ce Vannay numea *aven kal* – vorbe ce puteau fi traduse prin *dus de vânt* sau *purtat pe val*. Numai că forma *kal* a cuvântului, spre deosebire de cea mai comună, *kas*, indica o forță naturală de proporții catastrofale: nu vânt, ci uragan; nu val, ci un *tsunami*.

Grinda însăși vrea să-ți vorbească, Gură-Spartă, îi spuse în minte Vannay – Gură-Spartă fusese porecla sarcastică aleasă de Vannay pentru fiul taciturn al lui Steven Deschain. Profesorul șchiop și genial încetase să o mai folosească (posibil la insistențele lui Cort) după ce Roland a împlinit unsprezece ani. *Poate c-o să-ți fie de folos să știi să ascuți*.

Și cu foarte mare luare-aminte am să ascult, răspunse Roland și căzu. Se înecă și icni de câteva ori, îngreșoșat.

Alte *clopote*. Și acum plutea iarăși, de data aceasta deasupra unei încăperi pline cu paturi goale. O singură privire fu îndeajuns ca să priceapă că aici îi aduceau Lupii pe copiii răpiți din Callele de Hotar. Iar la capătul îndepărtat al camerei...

O mână îl înșfăcă de braț, lucru ce i s-ar fi părut imposibil lui Roland într-o asemenea stare. Se uită la stânga și îl văzu pe Eddie, plutind gol-pușcă. Erau amândoi dezbrăcați. Hainele le rămăseseră în lumea scriitorului.

Roland observase deja ce îi arăta Eddie acum: la capătul îndepărtat al camerei, două paturi fuseseră apropiate. Pe unul din ele era o femeie albă. Cu picioarele mult crăcănate – Roland nu avea nici cea mai mică îndoială că erau exact aceleași picioare de care se folosise Susannah în vizita lor prin portal în New York. O femeie cu cap de șobolan – din neamul taheenilor – stătea aplecată între ele.

Lângă femeia cea albă zăcea o femeie cu pielea smeadă, ale cărei picioare se terminau imediat sub genunchi. În pielea goală sau nu, îngreșoșat sau nu, plutind prin portal sau nu, Roland nu se mai simțise niciodată atât de fericit să vadă pe cineva. Iar Eddie simțea același lucru.